

[Krag.]

gaars i en Oprensning af en hel Masse Tal, mer eller mindre tvivlsomme, som den højtærede socialdemokratiske Ordførers Tal unægtelig var. Jeg skal ikke prøve paa at rette ved disse Ting, men lade dem staa ved deres Værd, men eet er i hvert Tilfælde sikkert, at ser man nærmere til, ser den højtærede Finansministers Forhold slet ikke saadan ud, som Driftsbudgetterne synes at vise.

Nu faar den højtærede Finansminister jo et Laan i Nationalbanken eller i Bankerne, hvor han nu kan skaffe sig det, paa 65 Mill. Kr. Det er det, Ministeren har søgt Bevilling til, men det er i hvert Tilfælde 20 Mill. Kr. under det Overtræk, som den højtærede Minister allerede har foretaget i Nationalbanken. Man har rost sig af, at der i denne Regerings Tid er arbejdet energisk for at bringe Statsgælden ned, og man har ogsaa til Tider fremvist for et højtæret Publikum virkelig betragtelige Tal for denne Nedgang, men i det sidste Finansaar synes man ikke, der er nogen Grund til at fortabe sig i sligt. Paa Finanslov og Tillægsbevillingslov er der ganske vist budgetteret et Afdrag paa den faste Statsgæld paa 31 Mill. Kr., men samtidig er der til Erhvervelse af Aktiver optaget nye faste Laan til et Beløb af 17 Mill. Kr., saaledes at Nettonedgangen har været 14 Mill. Kr., og naar den sammenstilles med de 1 251 Mill. Kr., som Statsgælden udgjorde den 1. April 1935, ja, saa er der ikke saa forfærdelig meget at rose sig af — derfor er denne Ros ogsaa udeblevet —, og der er saa meget mindre Anledning dertil, som ingen bedre end den højtærede Finansminister ved, hvad det er for en løs Gæld, han har at trækkes med. Han havde den 1. April 1935 en negativ Kassebeholdning paa det meste af 100 Mill. Kr. maaske op til 110 Mill. Kr., Statskassens løse Gæld er i indeværende Aar vokset med 48 Mill. Kr., og der er en Gæld paa Mellemløbskontoen med Kommunerne paa nogle og 60 Mill. Kr. Den højtærede Finansminister maa jo tage Pengene, naar han skal bruge dem, der, hvor han kan øjne dem, og i de Statsfonds, hvori Pengene flyder ind til specielle Formaal, er ogsaa en Laanekilde for den højtærede Finansminister, saaledes at summa sum-

marum Virkeligheden er den, at den højtærede Finansminister laaner 65 Mill. Kr., men skylder henimod det tredobbelte, naar det hele virkelig skal gøres op.

Denne Husholdning er slet ikke Udtryk for, at vi staa saadan i det, at vi har let ved at klare de Forpligtelser, som saaledes er paaført os. Fra 1929—30 til Udgangen af Finansaaret 1934—35 er Skatterne til Staten steget med ikke mindre end 80 Mill. Kr. — det er igen efter det Princip, som er den højtærede Finansministers Støttstav i disse Tider, nemlig dette, at har man en Gang faaet gennemført en Skat med et eller andet midlertidigt Formaal og Opgaven er blevet løst, saa beholder man Skatten. Vi har nylig set det ved den Arveafgift, som vi for et Øjeblik siden havde til Behandling her i Tinget. Ærede Medlemmer, som har haft Lejlighed til at følge Forhandlingerne, som har fundet Sted om midlertidige Foranstaltninger og om Tilvejrbringelse af Dækning for disse, vil klarligt erindre, hvordan denne Tillægsafgift til Arveafgiften blev til. Den Opgave, man dengang beskæftigede sig med, hører længst Historien til, men den højtærede Finansminister vil køre videre med sit Krav om, at dette Arveafgiftstillæg opretholdes. Det skulde glæde mig, om det nu med Udgangen af dette Finansaar kunde faa Ende.

Samtidig hermed er de kommunale Skatter i de samme Aar vokset med et tilsvarende Beløb, saaledes at Skattetrykket faktisk i denne Regerings Tid, statsligt og kommunalt, er forøget med ca. 160 Mill. Kr., samtidig med at Indtægterne i vort Land er formindsket med flere Hundrede Mill. Kr. og Formuerne i tilsvarende Grad. Derfor, til Trods for det lyse Billede, som nu og da tegnes fra socialdemokratisk Side, og som den ærede socialdemokratiske finansielle Ordfører ogsaa forsøgte sig med at ridse op i Lørdags, maa jeg sige, at jeg ser paa den finansielle Situation som meget alvorlig, og jeg ser saaledes paa den, at den ikke kan løses ved Udskrivning af store nye Skatter, men kun ved, at man gennemfører i den kommenede Tid en Statshusholdning, som i højere Grad, end Tilfældet har været i de senere Aar, er Udtryk for Viljen til at sætte Byrderne i Forhold til Bæreevnen, til at sætte Stævne efter Evne.